

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Zdeňka Pořízka a soudkyň JUDr. Jiriny Roubíčkové a Mgr. Mileny Vránkové dne 15. 2. 2024 ve veřejném zasedání rozhodl o odvolání, které obžalovaný

podal proti rozsudku Okresního soudu v Táboře ze dne 17. 10.2023 č. j. 1 T 93/2023-194,

takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. e), odst. 2 trestního řádu se v napadeném rozsudku ruší výrok o trestu zákazu činnosti a podle § 259 odst. 3 trestního řádu se

obžalovaný

při nezměněných výrocích o vině, trestu odnětí svobody a náhradě škody

odsuzuje

podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku k trestu zákazu činnosti spočívajícímu v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu **12 měsíců**.

Odůvodnění:

1. Rozsudkem Okresního soudu v Táboře ze dne 17. 10. 2023 č. j. 1 T 93/2023-194, byl obžalovaný [REDACTED] uznán vinným přečinem těžké ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 147 odst. 1, 2 trestního zákoníku a byl mu uložen trest odnětí svobody v délce 10 měsíců, jehož výkon byl podle

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

§ 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku podmíněně odložen na zkušební dobu v délce 24 měsíců. Podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku byla obžalovanému uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby uhradit škodu způsobenou trestným činem. Podle § 73 odst. 1 trestního zákoníku byl obžalovanému dále uložen trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců. Podle § 228 odst. 1 trestního řádu byla obžalovanému uložena povinnost zaplatit poškozené [REDAKCE] částku 395 832,75 Kč, jež je tvořena majetkovou škodou ve výši 14 199,90 Kč, úslou mzdou ve výši 161 709 Kč a bolestným ve výši 219 923,85 Kč. Dále byla obžalovanému uložena povinnost podle § 228 odst. 1 trestního řádu nahradit poškozené Vojenské zdravotní pojišťovně České republiky, IČ 47114975, škodu ve výši 258 076 Kč.

2. Obžalovaný napadl rozsudek odvoláním směřovaným proti výroku o trestu. Nesouhlasil s uložením trestu zákazu činnosti spočívajícím v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu 24 měsíců, považuje jej za nepřiměřený, neboť by na něj měl z několika důvodů likvidační dopad. Je řidičem z povolání, což je podmíněno i jeho zdravotním stavem, konkrétně onemocněním páteře, jímž trpí od dětství a v jehož důsledku má sníženou pohyblivost v oblasti hrudní páteře. Bylo mu doporučeno vyhýbat se fyzické zátěži, a proto je pro něho povolání řidiče jediným, které mu vyhovuje po zdravotní stránce, neboť jej lze vykonávat v optimální pozici pro obžalovaného, tedy v sedě. Pokud soud poukázal na to, že obžalovaný v současné době jako řidič nepracuje, bylo to dáno tím, že krátce před předmětnou dopravní nehodou ukončil pracovní poměr a chystal se přejít k novému zaměstnavateli opět na pozici řidiče kamionu. Dalším faktorem, který by měl být zohledněn, je péče o osobu blízkou. Obžalovaný pečuje o svého otce, který je na něho odkázán po amputaci dolních končetin. Tuto péči zajišťuje v podstatě každodenně, zajišťuje rovněž i potřeby své babičky, která sice pobývá v domě s pečovatelskou službou, přesto jí pomáhá uklízet a nakupovat, neboť v rodině není nikdo jiný, kdo by toto mohl zajišťovat. Dále obžalovaný ve svém odvolání poukazuje na to, že se doposud podobné trestné činnosti nedopustil, hledí se na něj jako na osobu bezúhonnou a v evidenční kartě řidiče má pouze méně závažné přestupky. V hlavním líčení vyjádřil svou upřímnou lítost nad zraněními, která poškozené způsobil, a omluvil se jí za ně. Má za to, že soud nedostatečně zohlednil míru jeho zavinění a okolnosti, za nichž k trestnému činu došlo. Nebyly u něj zjištěny žádné přítěžující okolnosti, k čemuž by soud měl při ukládání trestu zákazu činnosti přihlídnout. Poukazuje na to, že trest zákazu činnosti není trestem, který by soud musel obligatorně uložit. Jako hlavní trest mu byl uložen podmíněně odložený trest odnětí svobody, uložení trestu zákazu činnosti by považoval za správné v případě, kdyby nebyly dány osobní, rodinné a majetkové poměry s tímto druhem trestu neslučitelné. Závěrem navrhl, aby odvolací soud trest zákazu činnosti neukládal, případně jeho výměru snížil.
3. Ve veřejném zasedání před odvolacím soudem státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Českých Budějovicích – pobočka v Táboře navrhla, aby odvolání obžalovaného bylo zamítnuto, neboť uložený trest považovala za zákonný a přiměřený, i pokud se týká trestu zákazu činnosti. Uložený trest byl nalézacím soudem řádně odůvodněn a soud při jeho uložení vážil veškerá rozhodná kritéria včetně osobních poměrů obžalovaného.
4. Obžalovaný k již dříve uvedeným argumentům dodal, že v současné době pracovat nemůže, neboť sám byl při předmětné nehodě zraněn. Lékaři o tom, zda bude moci pracovat dále jako řidič, rozhodnou nejspíše v letních měsících. Před nehodou pracoval jako řidič kamionu po dobu osmi let. V době, kdy byl pracovní mimo domov, zajišťovala péči o jeho otce pečovatelská, kterou platil. Dodal, že nesouhlasí s tvrzením soudu, že se vůči poškozené choval arogantně, naopak se jí v jednacím síni omluvil a bude se snažit nahradit jí škodu co nejdříve.
5. Krajský soud na základě podaného odvolání podle § 254 odst. 1 trestního řádu přezkoumal v rozsudku okresního soudu napadený výrok o trestu a přezkumu také podrobil správnost postupu řízení, které rozsudku předcházelo. Poté dospěl k následujícím závěrům.

6. Odvolací soud neshledal v řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, žádné procesní vady, které by měly vliv na správnost posuzovaného rozhodnutí a v jejichž důsledku by bylo namístě je zrušit podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu. Obžalovaný měl možnost vyjádřit se ke skutku, který mu byl kladen za vinu, v přípravném řízení a poté i v řízení před soudem, kdy již využil svého práva zvolit si obhájce. K hlavnímu líčení byl řádně a včas předvolán a byla o něm vyrozuměna i jeho obhájkyňe, svá práva tedy v hlavním líčení mohl vykonávat i jejím prostřednictvím. Po vyhlášení rozsudku byl obžalovaný poučen o právu opravného prostředku, následně bylo jemu i jeho obhájkyňi doručeno písemné vyhotovení rozhodnutí.
7. Toto rozhodnutí má všechny formální náležitosti rozsudku uvedené v § 120 a následujících trestního řádu a je odůvodněno v souladu s ustanovením § 125 odst. 1 trestního řádu. Odůvodnění je logické a přesvědčivé, opírá se o soudem provedené důkazy, které byly zhodnoceny v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 trestního řádu, a vypořádává se i s obhajobou obžalovaného.
8. Poté, co odvolací soud shledal, že výrok o vině nevykazuje žádné vady, které by mohly mít vliv na správnost výroku o trestu, přezkoumal tento odvoláním napadený výrok. Obžalovanému byly uloženy dva druhy trestů, podmíněně odložený trest odnětí svobody a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel. Takto koncipovaný trest je trestem výchovným a je nutno poznamenat, že výměra obou druhů trestů byla stanovena při spodní hranici trestní sazby. Obžalovaný brojí pouze proti trestu zákazu činnosti, který byl uložen v délce dvou let, tedy ve dvojnásobku spodní hranice trestní sazby, která je v § 73 odst. 1 trestního zákoníku stanovena rozpětím od jednoho roku do deseti let. Odvolací soud se však ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že je namístě obžalovanému uložit trest zákazu činnosti, neboť porušení důležité povinnosti řidiče obžalovaným vedlo k závažnému následku, jímž je těžké zranění poškozené s dobou léčení v řádu měsíců. Nebylo tedy možno vyhovět odvolacímu návrhu obžalovaného, aby mu trest zákazu činnosti ukládan vůbec nebyl.
9. Odvolací soud se proto dále zabýval otázkou, zda je možno považovat výměru trestu zákazu činnosti za nepřiměřenou, a to především s ohledem na obžalovaným uváděné osobní a rodinné poměry a na okolnosti spáchání trestného činu, na něž je rovněž v podaném odvolání poukazováno. Dospěl poté k závěru, že lze přisvědčit tvrzení obžalovaného, že by déle trvající trest zákazu činnosti byl pro něho příliš přísný, neboť by mu při jeho zdravotním handicapu v podstatě znemožnil získání zaměstnání, které jako jedno z mála může vykonávat, a rovněž by měl dopad na jeho schopnost zabezpečit péči o osoby jemu blízké, zejména o invalidního otce.
10. Byl tudíž shledán důvod pro zrušení části výroku o trestu podle § 258 odst. 1 písm. e) trestního řádu, konkrétně výroku o trestu zákazu činnosti, a pro jeho uložení v kratší výměře. Toto rozhodnutí kromě výše uvedených důvodů na straně obžalovaného umožňuje i fakt, že se obžalovaný, na nějž se hledí jako na bezúhonného, dopustil nedbalostního trestného činu nižší společenské škodlivosti. Porušil sice důležitou povinnost řidiče, avšak se nejedná o takové porušení, které by svědčilo o tom, že je obžalovaný řidičem ve větší míře nezodpovědným či dokonce nebezpečným. V neposlední řadě je také nutno mít na zřeteli, že obžalovanému byla napadeným rozsudkem podle § 82 odst. 3 trestního zákoníku uložena přiměřená povinnost v průběhu zkušební doby uhradit škodu způsobenou trestným činem, přičemž délka zkušební doby je shodná s výměrou trestu zákazu činnosti stanovenou napadeným rozsudkem. Zákaz činnosti delšího trvání by proto obžalovanému, který je ze zdravotních důvodů limitován při výběru zaměstnání, podstatně ztížil možnost tuto přiměřenou povinnost, byť jen částečně, splnit. Z nyní uvedených důvodů krajský soud z podnětu odvolání obžalovaného v napadeném rozsudku zrušil výrok o trestu zákazu činnosti spočívajícího v zákazu řízení všech motorových vozidel a nově rozhodl o jeho uložení v kratší výměře dvanácti měsíců, na samé spodní hranici trestní sazby.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat do dvou měsíců od jeho doručení dovolání k Nejvyššímu soudu v Brně prostřednictvím soudu, který rozhodl ve věci v prvním stupni (§ 265c tr.ř., § 265e odst. 1 tr.ř.), a to ve trojím vyhotovení.

Dovolání mohou podat:

- a) nejvyšší státní zástupce na návrh krajského nebo vrchního státního zástupce anebo i bez takového návrhu pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného,
- b) obviněný pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká (§ 265d odst. 1 tr.ř.).

Obviněný může dovolání podat pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 tr.ř.).

V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů napadá a čeho se dovolatel domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí dovolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) až l) nebo § 265b odst. 2, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 1, 2 tr.ř.).

Poškozený má možnost žádat o uspokojení nároku na náhradu škody nebo nemajetkové újmy způsobené trestným činem nebo na vydání bezdůvodného obohacení získaného trestným činem, za který byla obžalovanému uložena majetková sankce tímto rozhodnutím, a to podle zákona č. 59/2017 Sb., o použití peněžních prostředků z majetkových a trestních sankcí uložených v trestním řízení a o změně některých zákonů.

Tábor dne 15. 2. 2024

Mgr. Zdeněk Pořízek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Alice Srbová.

Alice
Srbová

Digitálně podepsal
Alice Srbová
Datum: 2024.02.29
15:00:01 +01'00'

Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 15.02.2024. Připojení doložky provedla Petra Čabáková dne 15.03.2024.